

горе, да се вземат под внимание и измененията на общото положение, което намесата на България към едната или другата страни можеше да предизвика. Участието на България в никой случай, обаче, не можеше да има решително влияние върху изхода на войната, защото нито военните сили на България бяха тъй големи, че да наклонят в значителна степен везните на победата към едната или другата страна, нито пък балканите бяха военния театър, на който можеше да се реши изхода на тази гигантска война. Участието на България можеше само да окаже влияние за приближаването или отдалечаването края на войната, но то не можеше в никой случай да измени нейния изход. Днес никой не може да отрече, че при едно участие на България във войната на страната на Съглашението, Турция би се въздържала от намеса или, ако би се намесила, тя би капитулирала скоро след намесата на България. Това би облекчило в най-голяма степен положението на руската армия, нейното разложение би било, може би, избегнато и края на войната би се бързо приближил. Присъединяването на България към Централните империи и Турция, напротив, имаше за резултат само отдалечаването края на войната, без нейната намеса да окаже решително влияние върху изхода ѝ. А при тези перспективи, които не бяха мъчни за предвиждане, въпросът — на чия страна бе по-големия шанс за победа — беше най-главният, защото въпреки всички ония съображения, които изложихме за отношението на политиката на Съглашението и Съюза към задачите, които България преследваше, отговорът на този въпрос следваше да бъде най-меродавен за поведението на България. Всяка политика, която не би държала най-точна смятка за това, би била една по-